

SERAFÍ, EL DINOSAURE COVARD

Vanesa Martínez-León

Il·lustracions de Viv Campbell

TÁNDEM

Premi Algar
de Novel·la Infantil

Soc Serafí i vinc a contar-vos una història. La història tracta de mi, de la meua vida i d'algunes coses que m'han passat. Només algunes, clar, no puc contar-les totes alhora. Si ho fera, no s'entendria res. Això és el que sempre em diu la mare. Ella sempre em diu: «Serafí, les coses, una després de l'altra». I la veritat és que té raó. Perquè, quan vull fer moltes coses alhora o contar moltes idees que tinc al cap, m'embolique i acabe entropessant amb les meues pròpies potes o marejat de tant de pensar.

Així que, per a començar i conèixer-nos un poc, us contaré la història del dia en què

vaig haver d'anar a soles per primera vegada a ca la iaia.

Ja sé que no sona molt prometedor. Segur que pensàveu que us contaria una història plena d'aventures i acció. Una d'aquelles en què els dinosaures esclafen coses amb els seus peus enormes i van pegant mossos a tot aquell que es creua en el seu camí. Sí, sé les coses que diuen de nosaltres per aquí. Que si som perillosos, que si fem molta por, que si les nostres dents són tan grans com la mà d'un orangutan... Doncs, sabeu què? Que és veritat. Tot. O ho és en la majoria dels casos.

Jo soc un dinosaure un poc diferent. No m'entengueu malament, tinc el meu cos de di-

nosaure, la meua cua de dinosaure i fins i tot la meua gran boca de dinosaure. Vaja, que tinc tota la pinta d'un dinosaure qualsevol, un d'aquells que, quan els veus, et fan eixir corrent en direcció contrària. Només que, en el meu cas, el que ix corrent soc jo.

Això és perquè soc un covard.

«No n'hi haurà per a tant», pensareu vosaltres. «Després de tot, és un dinosaure. No pot ser tan covard.» Doncs sí, ho soc, i molt. No un poc poreguita, no. Un covard en tota regla.

Ja imaginareu el que això suposa en el cas d'un dinosaure. Els altres dinosaures joves es claven amb mi.

–Mireu Serafi, el covard –diuen quan em veuen.

A mi no m'importaria ser Serafi el valentí. És clar i directe. Si fins i tot rima! Mola a muntó. Però no, soc Serafi, el covard. I això ni mola, ni rima, ni res de res.

Si fora un poc més valent, em defendria i els pegaria un bon colp de cua. Però soc un covard, i ells ho saben. No tinc més remei que aguantar-me.

I així passe el dia. Fent passejos pel poblat sense cap altre objectiu que el de passar desapercbut.

Lamente la decepció. Tampoc és que la meua vida siga la mar d'interessant. En realitat, a Vilasaure tot és d'allò més normal. Quasi podria dir-se que viure ací és un poc avorrit. L'acció passa darrere de les muntanyes, a l'altre costat de la vall. Allà... En realitat, no sé què passa allà, perquè no he eixit mai de Vilasaure, però, pel que m'han contat, hi ha carreres, pols, baralles, xafades, mossos i grans perills en general. Em pixe damunt de pura por quan ho pense.

Vege com són les coses: els altres estan desitjant que arribe el moment en què pugen eixir. Aquests dinosaures estan bojos.

Si fora per mi, no hauria eixit mai d'ací.
Però ho vaig fer.

14

No sols ho vaig fer, sinó que ho vaig fer sense piular. Bé, d'acord, vaig plorar i em vaig queixar durant un parell d'hores, però, quan vaig veure que no em quedava més opció que la d'eixir de Vilasaure i travessar les valls, em vaig torçar les llàgrimes i me'n vaig anar a l'habitació. Allí vaig intentar tancar-me, però tampoc va funcionar. És el que passa quan no tens parets ni portes.

—Ja n'hi ha prou, Serafi —em va renyar la mare—. No pots passar la vida tancat en aquesta vall.

—I per què no? Jo ací estic molt bé. No tinc gens de ganes d'eixir.

La mare va girar els ulls en blanc, com sem-

pre fa quan està cansada, i va continuar reunint pedres per al sopar.

—La iaia necessita que li porten plantes fresques. Saps que ja no es mou tan bé com abans. Ha de guardar provisions per a l'hivern.

—Doncs que vinga ella —em vaig queixar—. Segur que caminar li va bé per a les articulacions.

La mare va deixar de reunir les pedres i em va mirar molt seriosa.

—No te'n passes ni una unglà, jovenet.

Però què havia fet jo? No es podia dir res.

–Jo crec que això del net que va a soles a ca la iaia ja ho he sentit en algun lloc –vaig comentar–. I no acabava gens bé. Se'l menjaven o alguna cosa així.

–No digues favades. Seria impossible que ningú se't menjara –em va rebatre la mare–. Eres massa gran.

Aquesta sí que era bona. Quina culpa tenia jo de ser tan gran?

Jo crec que això és algun tipus de discriminació, però no vaig dir res més.

Era millor no enfadar la mare.

16

